

Všichni jsme
utkáni
z hvězd

ROWAN COLEMAN

Všichni jsme
utkáni
z hvězd

ROWAN COLEMAN

2017

Copyright © 2015 by Rowan Coleman
Translation © 2017 by Markéta Polochová
Cover design © 2017 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WE ARE ALL MADE OF STARS,
vydaného nakladatelstvím Ebury Press, Londýn 2015,
přeložila Markéta Polochová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2017

ISBN 978-80-7498-200-2

*Tamsyn, mé drahé přítelkyni
a jedné z nejjasnějších hvězd na nebesích*

Nejdražší Lene,

pokud čteš tyto řádky, pak už k tomu došlo. Předpokládám, že bych vlastně měla být šťastná, a že i Ty bys měl být šťastný. Oba jsme strávili spoustu času čekáním a já jsem dobře viděla, jak moc Te to ubíjí, přestože ses to snažil skrývat, jak nejlépe jsi uměl.

Takže: doklady ohledně životní pojistky jsou v ložnici v krabici od bot. Ta leží nahoře na šatní skříni. Je pod kloboukem, který jsem si vzala na Dominičinu svatbu - vzpomínáš si? Ten s tím závojem, ve kterém jsem podle

tebe vypadala jako femme fatale. Možná už si to nepamatuješ, vypil jsi tehdy hrozně moc piva a nahoru do patra tě museli vynést čtyři Dominíci kama-rádi, ty opilý jeden. Myslím, že peněz nebude moc, ale mělo by to stačit minimálně na pohřeb. Dokud jde o něj, nemám žádná speciální přání. Znáš mě líp než kdokoli na světě. Věřím ti a věřím i tomu, že to uděláš správně.

Dokud jde o pračku, je to snadné, vážně: otáčíš velikým kulatým čudlíkem ve směru hodinových ručiček až k teplotě, na kterou chceš prádlo vyprat, ale z toho nemusíš mít těžkou hlavu. Prostě per všechno na čtyřicet. Pro většinu prádla je to ideální teplota. Tekutý prací prášek naliješ přímo do plastové věci v bubnu pračky, ne do kastlíku mimo něj. Vlastně vůbec netuším, proč tam ty šuplíky pořád ještě dělají.

Hlavně musíš pořádně jíst – a ne, že budeš jíst jenom jídlo, které můžeš připravit v mikrovlnce. Musíš se alespoň

jednou týdně kamarádít i s nějakou zeleninou, slib mi to. Vždycky jsi nám chystával noční nedělní svačiny – toasty se sýrem a k tomu opékané fazole –, takže jsem si jistá, že pokud se budeš aspoň trochu snažit, zvládneš nakrmit duši i tělo. Předpokládám, že ze začátku bude mít spousta lidí potřebu se ti o jídlo postarat, ale budeš si muset pořídit i nějakou kuchařskou knihu. Myslím, že pod postelí leží Delia's příručka, jak si chutně navařit. Dostala jsem ji loni k Vánocím a pomyslela jsem si: taková drzost!

Vzpomínáš si na noc, kdy jsme se poznali, Lene? Pamatuješ si ještě, jak jsi mě vedl na taneční parket? Nemluvil jsi ani jsi mě nepožádal o tanec, Ty darebáku. Jednoduše jsi mě vzal za ruku a odváděl sis mě na parket. A potom jsme se protáčeli a smáli jsme se a z té místnosti se stala jenom rozmazaná šmouha. A když potom písnička dohrála, tak jsi mě políbil. Pořád ještě jsi ke mně nepromluvil jediné slovo, ale začal

jsi mě tam prostě jen tak líbat. A první věta, kterou jsi mi nakonec řekl, zněla: „Daději bys mi měla říct, jak se jmenuješ, protože jsi holka, kterou si hodlám vzít za ženu.“ Přidržený floutek, pomyslela jsem si tehdy, ale měl jsi pravdu.

Byl to dobrý život, Lene, život plný lásky a štěstí, stejně jako smutku a špatných věcí, ale když se nad tím zamyslíš, toho druhého bylo daleko méně, Lene. A já jsem měla poslední dobou spoustu času přemýšlet. Žádný člověk by si nemohl přát víc. A nesmíš všeho nechat jenom proto, že jsem všeho nechala já. Musíš žít dál, Lene. Musíš tančit, tancovat s našimi unoučaty, už kvůli mně. Dozsměj je a splň jim všechno, na co si jenom vzpomenou.

A když si vzpomeneš na mě, nemysli na těch několik posledních dní: vzpomínej na to, jak jsem se točila ve Tvé náručí. Na to, jak jsem se smála a tančila s Tebou.

Musíš si mě pamatovat právě takhle.

Tvoje milující žena Dorothy

Prolog

Stella

Je to běžec. To byla první věc, kterou jsem o Vincentovi věděla.

Bylo to před čtyřmi lety, tehdy byl hrozně horký červenec, a já jsem ho vídávala každý den v brzkých ranních hodinách. Proběhl kolem mě, když jsem kráčela do práce. Takhle to probíhalo každé ráno bez výjimky skoro tři týdny.

Bylo to právě v to léto, kdy jsem se rozhodla vstávat před sedmou, abych si mohla užít relativního klidu brzkých ranních hodin v severním Londýně cestou do nemocnice, kde mi začínala služba. Pracovala jsem tehdy jako sestra na oddělení traumatologie a něco na tom zvláštním tichu, které panovalo v ulicích, i na klidu na cestách po ránu mi dávalo trochu prostoru, abych si pořádně vydechla, než mi začne náročná osmihodinová směna. Takže jsem do práce chodila pěšky, vlastně jsem se spíš loudala a odkopávala z cesty na chodnících prázdné kelímky od kafe, laškovala se zametači chodníků a potom jsem podala šálek silného čaje bezdo-

movci, který se den co den mačkal na oplocení parku a pracoval na svém nekonečném románu. Byla to chvíle, kdy jsem odpočívala, tohle byly moje okamžiky dočasné úlevy.

A každé ráno téměř ve stejný čas kolem mě v plné rychlosti proběhl Vincent, jako by snad naháněl neviditelného nepřítele. Zhlédla jsem láhev s vodou, krátce střižené tmavé vlasy, opálenou kůži a hezké nohy – dlouhé a svalnaté. Tohle se opakovalo každý den ve skoro stejný čas po dobu necelých tří týdnů. Proběhl kolem mě a já jsem si jen tak pro sebe pomyslela, že to bude jen chlapík, který tady prostě pravidelně běhává. Byl to další okamžik na mé ranní cestě do práce, který jsem si takhle odškrtnula. Líbila se mi ta předvídatelnost. Flirtování s metaři, odevzdání šálku čaje a potom tenhle běžec. Bylo to podobné tomu, když vám v hlavě uvízne oblíbená písnička.

A potom jednoho rána zpomalil, jenom o trošku, a ohlédl se po mně. Na kratičký okamžik jsem mu pohlédla do očí – byly tak jasně modré, jako by se v nich jako v zrcadlech odráželo samotné nebe. A potom byl zase pryč, ale to už bylo pozdě: moje každodenní rutina byla narušena, a s ní i klid mojí mysli. Po celý zbytek dne – ať už to bylo uprostřed boje o něčí život, nebo v klidu v převlékárně – se ke mně pohled jeho očí znovu a znovu vracel. A kdykoli se to stalo, pocítila jsem v žaludku chvění motýlích křídel.

Dalšího dne ráno jsem na něho čekala. Čekala jsem, až kolem mě zase proběhne, aby tak byla znovu nastolena obvyklá rutina. Jenomže on se zastavil, úplně náhle, několik kroků přede mnou. Potom se na okamžik otočil. Ruce měl na kolenou a lapal po dechu. Zaváhala jsem, ale potom jsem udělala krok stranou a rozhodla se, že ho obejdu.

„Počkejte... prosím.“ Mezi jednotlivými slovy se nadechoval, zvedl ruku a natáhl ji ke mně. To mě zastavilo. „Nejdřív jsem si myslel, že poběžím dál, ale potom jsem si řekl, do háje s tím, no a tak jsem se zastavil.“

„Dobře,“ pravila jsem.

„Říkal jsem si, že byste se mnou třeba ráda zašla na kafe?“ Usmál se – a byl to šarmantní úsměv. Úsměv člověka, který nemá ve zvyku prohrávat.

„To jste si říkal?“ zeptala jsem se ho. „A proč bych měla?“

„No, vlastně jsem spíš doufal,“ řekl a jeho usměvavý obličej lehce znejistěl. „Jmenuju se Vincent. Vincent Carey. Jsem voják z útvaru Coldstream Guards. Zrovna mám volno, ale brzy se budu vracet zpátky do pouště. A člověk nikdy neví, chápete? No a tak jsem si myslel... prostě, máte krásné vlasy – samá lokna a sahají vám až k pasu. A taky máte oči jantarové barvy.“

Takže si všiml toho, jaké mám oči – možná přesně v tom samém okamžiku, kdy jsem si já všimla těch jeho.

„Ale já jsem hrozně líná osoba,“ upozornila jsem ho. „Nikdy nikam nechodím rychle.“

„Je tohle jen nezvyklý způsob, jak odmítnout pozvání na kafe?“ Jeho úšklebek se mi zamlouval stejně jako úsměv, který měl na tváři.

„Je to jenom varování,“ řekla jsem mu. „Varování, že možná nejsem ten, koho hledáte.“

„Víte, občas,“ řekl na to on, „občas prostě poznáte, že je někdo ten pravý.“

„A prozradí vám to jeho vlasy?“ zasmála jsem se.

„Spíš oči.“

Na to jsem neměla co namítnout.

„Nevadilo by vám, kdybych šel kousek cesty s vámi?“ zeptal se mě.

„Tak dobře.“ Když se ke mně připojil a vykročili jsme, mírně jsem se pro sebe pousmála. Chvíli jsme kráčeli jenom tak mlčky.

„Když jste říkala, že chodíte pomalu, zjevně jste nežertovala,“ pronesl nakonec Vincent.

Druhá věc, kterou jsem o Vincentovi věděla, byla, že si ho jednoho dne vezmu za muže. Ale první věc, kterou jsem věděla s jistotou, byla, že je to běžec.

A právě to mi všechno tolik ztěžuje, když se na něho teď dívám: hledím na jeho znetvořený obličej odvrácený ve spánku ke stěně, a taky na místo, kde dřív bývala jeho noha.

PRVNÍ NOC

1

Hope

Nemůžu spát. Vlastně jsem v těchhle dnech vůbec nespala – aspoň ne tady, kde vám nedovolí, aby kolem vás byla úplná tma. Prostě mi to nešlo. Ale tohle není jediný důvod: nemůžu přestat myslet na to, jak jsem se sem vlastně dostala. Samozřejmě že vím, jak k tomu došlo: něco jsem chytila – nějakou bakteriální nákazu, což jsou vždycky dost nebezpečné zprávy, pokud žijete s diagnózou: cystická fibróza. Málem jsem umřela, no a teď jsem tady, na tomhle místě, kde vám na dlouhé a bolestné cestě k opětovnému zotavení nedovolí ani zhasnout světlo. Tohle vím. Co ale nevím – a co bych vážně moc ráda věděla –, je *jak*. Chtěla bych znát přesně vteřinu, kdy malý bakteriální shluk jako padající okvětní lístek pronikl do mého krevního oběhu. Nic takového vědět nemůžu, to je jasné, ale to neznamena, že bych to vědět nechtěla nebo že o tom můžu přestat pořád dokola přemýšlet. Opravdu frustrující na mém zdravotním stavu je to, že mám neskutečnou spoustu času na přemýšlení, ale zároveň mi na přemýš-

lení dvakrát moc času nezbyvá. Čas postupuje pomalounku, a zároveň rychle – pádí kupředu, a taky se táhne, je nudný, a zároveň děsivý. A vy klidně můžete prožít celý dosavadní život s myšlenkou na vlastní smrtelnost – na den, který bude vaším posledním –, ale stejně ve skutečnosti nevíte a ani se nestaráte o to, co to doopravdy znamená. Tedy až do chvíle, kdy poslední den skutečně nastane.

Byla jsem zrovna na jednom večírku, když si mě našla Smrt.

Já teda večírky bytostně nesnáším, ale kámoš Ben mě donutil, abych tam s ním šla.

„Nemůžeš tady sedět zavřená celej svůj život,“ řekl mi a už mě táhl ven z pokoje a dolů po schodech. „Je ti dvacet jedna, vlastně skoro dvacet dva. Měla bys bejt každou noc někde venku a užívat si nejlepší léta svého mladistvého života.“

„Ty možná prožíváš nejlepší léta mladistvého života, ale já jsem dávno spíš ve středním věku,“ odpověděla jsem mu, i když jsem věděla, jak moc Ben nenávidí, když tímhle způsobem na svoji předpokládanou krátkověkost upozorňuju. „A navíc můžu celou dobu sedět zavřená doma, poslouchat Joni Mitchellovou, číst knížky a navrhopat jejich přebaly. A taky bych se mohla trochu víc snažit a konečně zvládnout zahrát sólo z ‚Beat It‘ na kytaru. A bylo by mi skvěle.“

„Paní K.?“ dotáhl mě Ben do obývacího pokoje, kde rodiče sledovali stále tytéž staré programy v televizi – zase nějaký přestárlý detektiv, který hodně pije a přišel o ženu při krutém rozvodu, co se právě honí za dalším psychotickým vrahem. „Zrovna povídám vaší dceři, že je to jednadvacetile-

tá mladá holka. Potřebuje si vyrazit ven a trochu se pobavit! Připomeňte jí prosím, že život je od toho, abychom ho žili, a ne abychom seděli sami zavření v pokoji a četli si o životech jinejch lidí! Navíc tam budou všichni staří známí ze střední, kteří se zrovna vrátili z vejšek. Už jsme se neviděli celou věčnost a oni všichni prahnou po tom, aby se s Hope setkali.“

Máma se otočila na židli, a přestože se usmívala, viděla jsem v jejích očích i starost. Ale to není nic zas tak nového: strachovala se o mě celých dlouhých jednadvacet let mého života. Někdy jsem si říkala, jestli by si náhodou nepřála změnit mi jméno, kdyby mohla – zvlášť poté, co mi jako miminu nezvratně určili diagnózu a moje situace se stala oficiálně beznadějnou. Jenomže to bylo na změnu mého jména už pozdě. Hope neboli Naděje: bylo to jméno, které už ke mně v tu chvíli patřilo, a to bez ohledu na krutou ironii, se kterou teď musíme obě dvě žít. Moje nebohá drahá maminka, která toho nesla na bedrech příliš. Nebylo fér nutit zrovna ji rozhodovat o tom, jestli půjdu ven, nebo ne, protože tak jako tak stráví zbytek večera naplněná starostí a nakonec bude sama sebe do úmoru obviňovat. Takže to, že jsem se nakonec rozhodla sama za sebe, byla ten večer jedna ze správnějších věcí, které jsem udělala. Špatné bylo akorát to konkrétní rozhodnutí.

„Tak jo, fajn, fajn, půjdu taky, jenom se převlíknu.“

Ben se na mě zaculil a posadil se na poslední schod. Když jsem se prohrabávala garderobou a hledala něco – cokoli –, co by se alespoň maličko přiblížilo jeho přirozeně ležérnímu stylu, myslela jsem na něho a představovala si ho, jak tam tak sedí v upnutých džínách a přehnaně velikém svetru, který

mu sjížděl z jednoho ramene, s vlasy černými jako uhel a černými linkami kolem očí. Vážně to nebylo fér – tohle podivné malé káčátko, kluk, kterému se ostatní děti vyhýbaly nebo ho šikanovaly, najednou vyrostl a proměnil se v sexy labuť jdoucí s dobou. My oba jsme bývali vydědenci. A právě díky tomu se z nás stali nejlepší kamarádi: bylo přirozené dát se dohromady, jako bychom tak záměrně vytvářeli obranný val. Ve dvou jsme totiž byli ve větším bezpečí, než kdybychom na to byli každý sám. On byl vychrtlé, stydlivé děcko se zasedlými límečky a sešmajdanými botami, no a já jsem byla těžce nemocná holka.

Nemyslím si, že by ke mně přistoupila Smrt už ve chvíli, kdy Ben vstoupil do našeho domu, i když už i tam k tomu mohlo dojít. Ben mohl nechat nějaký choroboploдный zárodek na zábradlí nebo ve vlhkém ručníku v koupelně v přízemí. Mohlo se to stát právě tehdy, ale nemyslím si to, poněvadž skoro umřít proto, že vás nakazil vlhký ručník, to prostě nezní dostatečně důstojně.

Nakonec jsem se oblékla celá do černé a kostnatou postavu jsem se pokusila zakrýt našasenou sukní a dlouhým topem. Říkala jsem si, kolik holek v mém věku touží jako já po tom, aby trochu přibraly. Oči jsem si namalovala tmavými stíny a doufala jsem, že takhle to bude dobré.

Přesně v okamžiku, kdy jsme vstoupili do dveří a zaplavila nás vlna vedra, potu a malých molekul slin, které, jak vím, do sebe dostávám s každým nádechem, jsem zase chtěla jít domů. Vlastně jsem se málem otočila na podpatku, ale Ben měl ruku jemně položenou na mých uzounkých zádech. Na tomhle jeho gestu bylo něco ochranného a uklidňující-